Mizah

Hükümet yiyecek maddeleri için
bir tasarruf tedbiri alacakmış...

Fakir fukara — Acaba, üç zeytinim ikiye mi
inecek?!

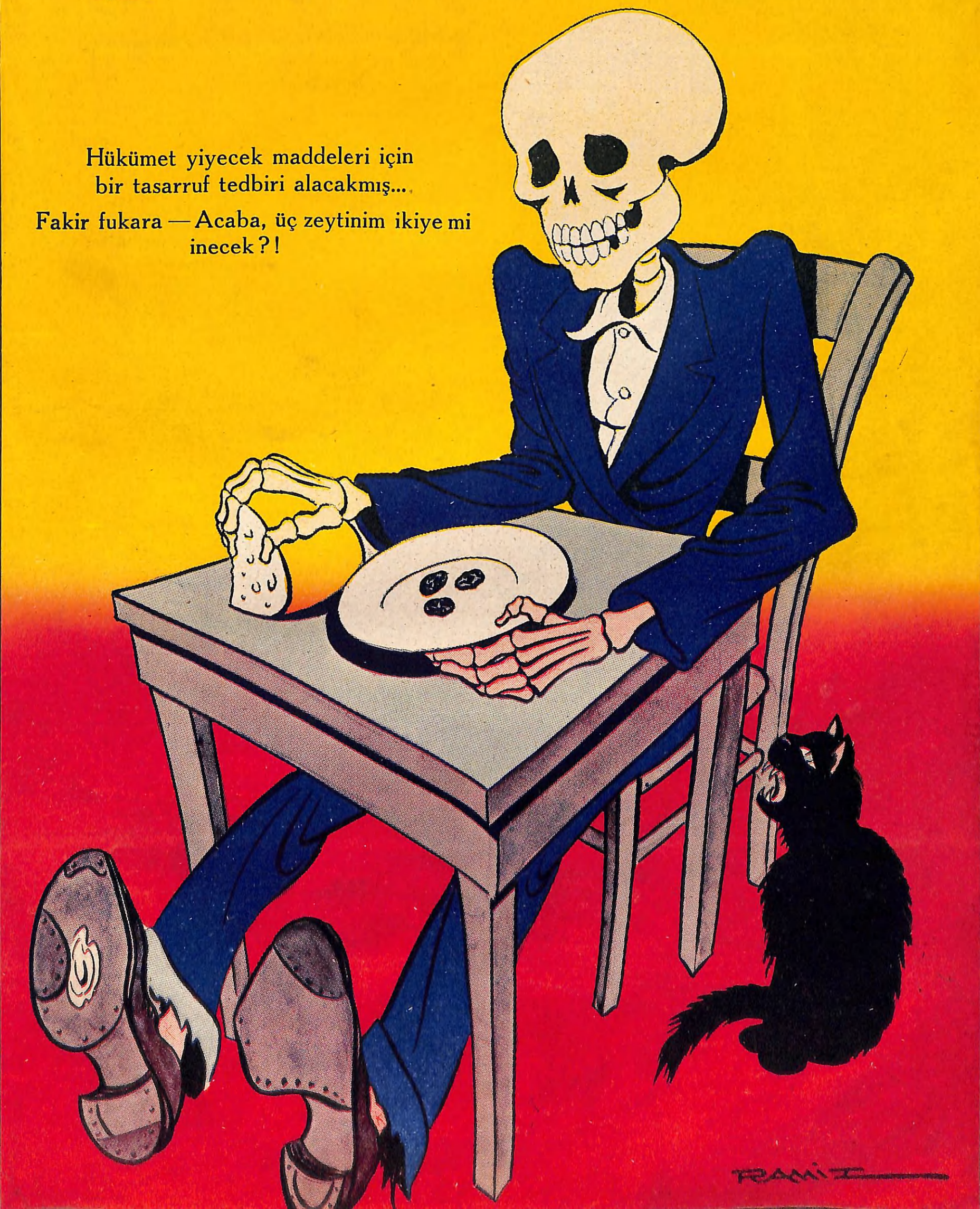

FIKRALAR

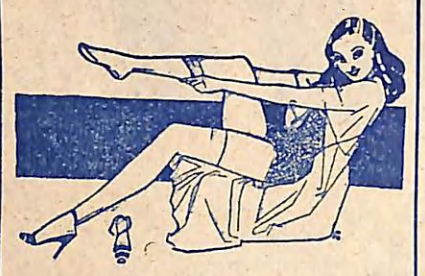

Ders

Mektepte Türkçe öğretmeni kız talebeden birine:

— «Sevmek» fiilinin gelecek zamanını çek bakalım, dedi.

Kız hemen tasrife başladı:

— Boşanacağım, boşanacaksın, boşanacak...

Çocuk

Toy delikanlı, kendisinden haylı yaşlı bir kadına âşık olmuştu. Kekeledi, duraladı, nihayet ondan bir randevu istedi:

— Bir gece sizinle şöyle bir yere gitsek de...

Kadın derhal onun sözünü kesti:

— Çocuklarla sokağa çıkmak âdetim değildir.

Delikanlı hemen kendini toplıyarak:

— Aaa! affedersiniz, dedi. Çocuklarınız olduğunu bilmiyordum.

Maymun

Yolda arkadaşına rastladığı zaman:

— Yahu, sizin evde maymun mu var? diye sordu:

Ötekisi:

— Hayır, dedi. Neye sordun?

— Ne bileyim ben, dün sizin evin önünden geçiyordum, pencerenin önünde biri oturuyordu, maymuna benzettim.

«Maymunlu evin sahibi», arkadaşının bu sözündeki mânayı anlamıştı. Hemen taşı gediğine koydu.

— Haa! olabilir! Dün sizin hatun bizimkine misafir gelmişti.

Korku

Hanımefendinin, gelininin bir kızı vardı. Komşu beyefendinin oğlu da eli para tutmıya başlamıştı. Bunları başgöz etmek istiyen anne, bir gün bu hususta lâkırdı açmak için:

— Sizin mahtum niye evlenmiyor acaba, diye sordu.

Oğlanın babası cevap verdi:

— Korkuyor, efendim.

O zaman kadının kocası atıldı:

— Allah, Allah! dedi. Bu zamane delikanlıları ne tuhaf şeyler! Biz bekârken korku nedir bilmezdik...

Belâlar mübareği

Çamlıca kulübünde, Çallı İbramimin etrafında toplanmışlar, demleniyorlar, son zamanlarda bir hayli artan otomobil, kamyon, tramvay kazalarından bahsediyorlardı. Biri:

— Çok fena, dedi. Bu yol kazaları yüzünden insanlar büyük felâketlere maruz kalıyorlar.

Bir başkası:

— Öyledir, dedi. Ben, kendi nefsimde tecrübe ettim.

İlk konuşan:

— Yaa, dedi. Öyle mi? başından bir yol kazası mı geçti?

Çallı söze karıştı:

— Geçti değil, dedi. Hâlâ başında duruyor: Karısiyle yolda tanışmıştı!.

Caresizlik

Ultra Modern Şair Asaf Halet Çelebi kadınlı erkekli bir meclisteydi. Kadın, erkek münakaşası yapılıyordu. Kadınlardan biri:

— Ne söylerseniz söyleyiniz, dedi. Erkekler muhakkak ki o, sizin geveze dediğiniz kadınlardan hoşlanırlar.

Asaf Halet Çelebi boynunu büktü:

— Ne yapsın zavallılar? dedi. Kadınsız duramazlar ki!.

Düşkün

Sevgili dostumuz Şair Faruk Nafiz Çamlıbel, bir düğüne gitmişti. Yanındaki bir arkadaşiyle beraber otuzundan kırkına doğru sallanmıya başlamış geçkince bir tazeyle konuşuyorlardı. Arkadaşı bu tazeye sordu:

— Şimdiye kadar karşınıza evlenmek için hiç fırsat çıkmadı mı?

Kadın, hafif tertip bozuldu, fakat renk vermemeğe gayret ederek, kısa bir cevapla işi geçiştirmek istedi:

— Coook!

— Öyleyse niye evlenmediniz?

Faruk Nâfiz, arkadaşını şakacıktan payladı:

— Sen, dedi. Onu affetmişsin. Karşındaki hanımefendiyi fırsat düşkünü mü zannediyorsun?!

İzin

Çalıştığı müessesede, senelerdenberi hizmet ettiği halde, bir hafta olsun izin alamadığını söylüyordu.

Arkadaşı:

— Demek müessesede sana o kadar ihtiyaç var, ha? dedi. Yerine koyacak adam bulamıyorlar?

Ötekisi cevap verdi:

— Bilâkis, yerime birini koyup ,bana ihtiyaçları olmadığını anlarlarsa diye korkuyorum.

Hakikat ve nezaket

Doktor, hastanın masa üzerine bıraktığı on liralığı alıp cebine attıktan sonra, gözlüğünü taktı, masanın altını, kâğıtların arasını, ayaklarının dibini aramıya başladı.

Hasta merakla:

— Ne o? bir şey mi arıyorsunuz? diye sordu.

Doktor nazik bir şekilde gülümsiyerek:

— Evet ,dedi. Öteki on liralık nereye gitti diye bakıyorum...

Babası!

Holliwood'da iki artist kızı konuşuyor:

— Nasıl? yeni babanı beğendin mi?

— A! çok şeker şey! bayılıyorum, doğrusu!

— Yaaa! bilirim. Geçen sene bizdeydi...

Araba

Genç kız, komşunun oğluyla işi pişirmiş, annesine hesap veriyordu:

— Ne yapayım, anneciğim, bana güzel bir araba alacağını vadetti de...

Annesi öfkeyle bağırdı:

— Bunda anlamıyacak ne var! Onun araba dediği şey, çocuk arabası, ayol!

Anca beraber...

Geçenlerde evlenmiş olduğunu işittiği bir arkadaşına rast gelince:

— Tebrik ederim, azizim, dedi. Duyduğuma göre, evlenmişsin ve karın, iyi bir aileden gelme imiş...

Yeni evli delikanlı acı acı gülümsedi:

— Aileden gelmedi, azizim, dedi, aileyle beraber geldi...

SAYI: 71 — Cilt: 3 Fiatı 25 Kuruş. 14 KASIM 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MCMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

Bir ihtar

Merhum Hoca Nasrettin Efendi hazretleri, karısiyle beraber yer yatağında uyuyormuş. Bir aralık, dürtüldüğünü hissetmiş. Gözlerini açmış, karısı heyecan dolu kısık bir sesle:

— Aman efendi, demiş. Eve hırsız girdi. Aşağıdaki odada dolaşıyor.

Hoca merhum, karısına sırtını dönmüş :

— İlâhi hatun! demiş. Korktuğun ,düşündüğün şeye bak. Hemen o hırsız, bizim evde işe yarar bir şey bulsun, onu elinden almak kolay olur!

Ham softa, pis yobaz pöstekisinin kendisine miras kaldığını sanan bir dejenere tortusu, büyük Cumhuriyet inkılâbında başarılmış ne varsa hepsine utanmadan dil uzatmağa yeltendi.

Kaçamaklı kelimelerle kanunların himayesine sığınmak ve bu suretle hem nefsini emniyette hissetmek, hem de elindeki paçavrasına bir kaç müşteri temin edebilmek gayesini güden bu sözüm ona akıllı zat, islâm mahallesinde salyangoz satılmıyacağını zannederiz, artık anlamıştır.

Bundan dokuz sene evvel toprağa verdiğimiz eşsiz kahraman Atatürkün ölüm günü, Cumhuriyeti, inkılâbı ve vatanı kendilerine emanet ettiği yüksek tahsil gençliği, mükemmel ve asîl bir heyecan göstererek İstanbul sokaklarından geçmiş, bu softa bozuntusunun matbaasına kadar gelmiş ,onu tel'in etmiş ve inkılâba ne kadar içten bağlı olduklarını bir defa daha göstermiştir.

Yüksek tahsil gençliği, bu asîl hareketiyle bütün millete şöyle bir teminat vermiş bulunuyor:

— Müsterih olunuz. Hele onlar, bu memleketi karıştıracak fitne tohumlarını arzu ederlerse temin edebilsinler; biz, bu tohumları onların ellerinden almasını biliriz!

MİZAHCI

Komünizme sarılanlar...

— Korkma, bana sarıl düşmezsin!

ZURNADA PEŞREV

Atarlar senk-i tarizi

Draht-ı meyvedar üzre..

Yazan : ERTUĞRUL ŞEVKET

— Haydi yazmayayım, bu bahse karışmayayım, bir kerecik olsun çenemi tutayım, efendiliğimi göstereyim!

Dedim. Dedim ama, gel gör ki, hâdiseler müsaade etmedi: O, (Ulus) gazetesinden ayrılır ayrılmaz, insanın gözlerini fal taşı gibi açtıran imzasız bir yazı çıkmaz mı?

Demokratik gelişmemiz mutlaka lâzımmış, bu sisteme uymayan kanunlar ya tadil edilmeli, veya hepsinin üstünden sünger geçirilmeliymiş, eğer bunlar yapılmazsa millet iktidar partisinin üzeiinden idare mesuliyetini kaldırırmış...

Hani insanın gözlerine inamıyacağı geliyor:

Ulus gazetesi... Demoktarik gelişme lüzumunu ileri sürmek... Ve milletten korkulması lâzım geldiğini bangır bangır bağırmak!

Billâhi pehrizle lâhana turşusunu bir arada görmek gibi bir şey...

— Demek, yazanlar haklıymışlar, demek bütün mesele onun başının altından çıkıyormuş!

Dedim ve kaleme sarıldım:

Düşenin dostu olmaz Falih. Kaldı ki: biz seninle dost bile değildik. Neydi o azametin, o kibrin, o nahvetin? O millete yüksekten bakışlar, o demokrasi isteyenlere tehdit savurmalar nerede kaldı? «Ne oldum, dememeli, ne olacağım demeli» atalar sözüne bir defa olsun inansaydın: başına bu haller gelmez, bugün kendine kurdu, kuşu güldürmezdin...

Bak, sittin sene batriğin eşşeği gibi güttüğün fikirler, sen Ulus gazetesinden ayrılır ayrılmaz varak-ı mihr-i vefâ gibi çöp tenekesine atılıverdi. Ve yazının tonuna bakılacak olursa kokusu çıkmasın diye, tenekenin kapağı da sımsıkı kapanmışa benziyor. Belki de, etrafını lehimletmişlerdir!

Şimdi ne yapacaksın bakalım? Kime kul olacaksın?

Hakkında birbirini tutmaz rivayetler duyuyorum. Bazıları diyorlar ki:

— Tanin gazetesine çirağ olacak!

Ben, sanmıyorum. İhtiyar politika kurdu Hüseyin Cahit Yalçın, böyle yaş tahtaya basmaz, tarih huzurunda ipliğinin pazara çıkmasına asla ve kat'a riza göstermez!.

Diyorlar ki:

— Mısırda bir paşa bulmuş, ona yanaşacakmış!

Bu, olabilir. Zaten senin küçüktenberi, paşalardan yana talihin vardır. Cemal Paşaya yaverlik yaparken seni Şamda görenler meth ede ede bitiremiyorlar:

— Siz, Falihi o zaman görmeliydiniz, diyorlar. O ne yakışıklı, ne cakalı bir gençti. Bir beygire binerdi, bir binerdi...

Hem sana bir şey söyliyeyim mi? Paşa bulmak, paşa olmaktan daha hayırlı, daha iyidir. Sıkıştın mı?

— Amasyanın bardağı, bir olmazsa bir daha!

Der, şimdiye kadar yaptığın gibi kapı değiştiriverirsin. Ama, Türk olmamış da, Mısırlı olmuş. Milliyetinden sana ne!

Şahsında gördüğümüz gibi, paşa bulmak, tehlikesiz bir iş de. Bir Cemal Paşanın akıbetini düşün, bir de o öldükten sonra, senin safayı hatırla sürdüğün müreffeh hayatı..

Bazıları da :

— Gazete çıkaracakmış ama, sermayeyi nereden bulacak? diyorlar.

Sordukları şeye bak! Zaten, *Falih Rıfkı Atay* kelimelerinin telâffuzunda bir sermaye mefhumu yok mu? İsmin var senin bu memlekette, ismin... Parayı nerreden olsa bulursun!

— Ağam, köylümüzün kalkınması için bir çok tedbirler alınıyormuş...

— Nidem, henüz benim yamalardan hiçbirinin eksildiği yok!.

Şehrin asayişi saat onikiden sonra sarhoşların arzusuna tâbidir.

El kesesinden ihsan

Kiminin yeryüzünde alkıştır kazandığı ,
Kiminin akça dolar çekmecesi, sandığı.

★

Benim kesem boşsa da gönlüm dolu hayırla,
Bu yüzdendir adımı eşin dostun andığı.

★

Akçenin altın gümüş olmasına sözüm yok,
Lâkin alın terine görünsün bulandığı

★

Havadan ticaretle bedava ziyafettir,
Gözümüzün tutuşup, gönlümüzün yandığı!

★

Nasıl insan can atar havyarlı sofralara,
Halkın göze batarken tuza ekmek bandığı?

★

Görünüyor uzaktan ekseri dâvetlerin,
Şampanyayla açılıp viskiyle kapandığı.

★

Devamlıdır buraya hatırı sayılanlar,
Görülmemiş nedense âcizin dadandığı.

Görülmüşse söyleyin ilbayla şarbayların,
Kendi cüzdanlarından dâvete davrandığı!

★

Çok mu ağır geliyor para halkın cebine?
İmârethânelerin bundan mı kapandığı?...

★

Liranın kıymetinden ileri gelse gerek,
Sterline nisbetle üçte bir budandığı.

★

Ayarlandı liramız sterlinle, şu var ki
Görülmedi hayata göre âyarlandığı!

★

Bugün yarın gelecek ferahlı günler diye
Bir yılı çoktan aştı halkımızın kandığı.

★

Açlarla züğürtleri uyku tutmaz, meseldir;
Tez günde nasîb olsun tokların uyandığı!

★

Yoktur 7 eylülün ferah getirdiğine
Atıf İnandan özge kimsenin inandığı.

Nasıl susar ozanın akıllısı, delisi,
Ortadayken icrânın kapıya dayandığı?

DELİ OZAN

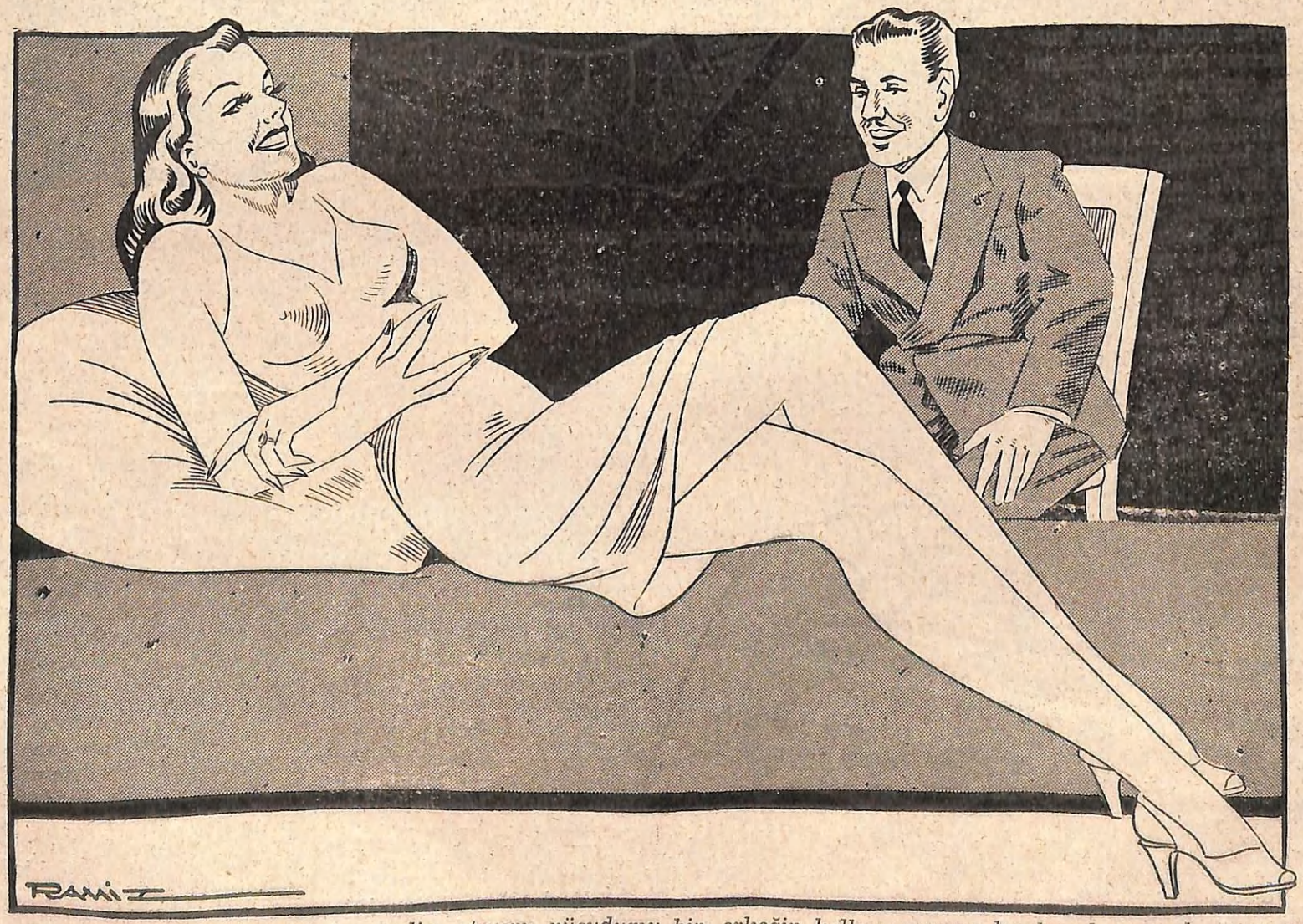

— Ben kendimi öyle kolay kolay teslim etmem, vücudumu bir erkeğin kolları arasına bırakmadan evvel uzun uzun düşünürüm.

— Razıyım, beklerim!

NEVAZİLI

Yazan: PALAR

Üstünüze şifalar, geçen gün bir nezleye yakalandım ki sormayın gitsin! Burnum bir türlü, gözlerim bir türlü, hele başım büsbütün ayrı. Aksırık, öksürük kıyamet. Ben nezlenin tedavisi olmadığını bilirim. Meşhur lâftır: «Doktora gidersen sekiz gün sürer, kimseye göstermezsen beş günde geçer» derler.

Evet, ben bunun böyle olduğunu gerçi bilmesine bilirim ama imkânı var mı? Eksik olmasınlar, eş dost, konu komşu kime rastgeldimse, bana âdeta zorla bin bir çeşit tedavi şekli tatbik ettirdiler, bin bir çeşit ilâç verdiler. Esasen, bilmem dikkat ettiniz mi? Bu gibi hallerde tanıdık doktorların bir şey söylemek âdetleri değildir; hep doktor olmayanlar tavsiyelerde bulunur, yine öyle oldu.

— Canım gel, işte şuracıkta eczahane var. Sana bizim Arife bir tertip yaptıracağım.

— Teşekkür ederim, Arif sabahleyin bende idi...

— Yok, yok; o bilmez. Bu başka şey. Hele sen gel...

Haydi, sürükleniyoruz Arife; bizim caddenin eczacıbaşısı. Biraz ondan, biraz bundan derken oldu yine katran kokulu cenabet bir şey.

— Nedir bu? İçecek miyim, sürünecek miyim?

— Su kaynatıp, başının etrafına havlu sarar, iyice teneffüs edersin...

Anladım. Zaten dinlemiyorum bile. Otuz senedir yapıp tek bir faydasını görmediğim nesnenin belki biraz başka türlüsü. Şişe elde teşekkür edip ayrılıyorum. Bir diğer dost:

— Ne o, ağlıyor musun?

— Hayır, nezle...

— Ha... Kolay azizim, aspirin aldın mı?

— Bana fayda etmez.

— Öyle şey olur mu? Şimdi Amerikadan yenileri geldi.

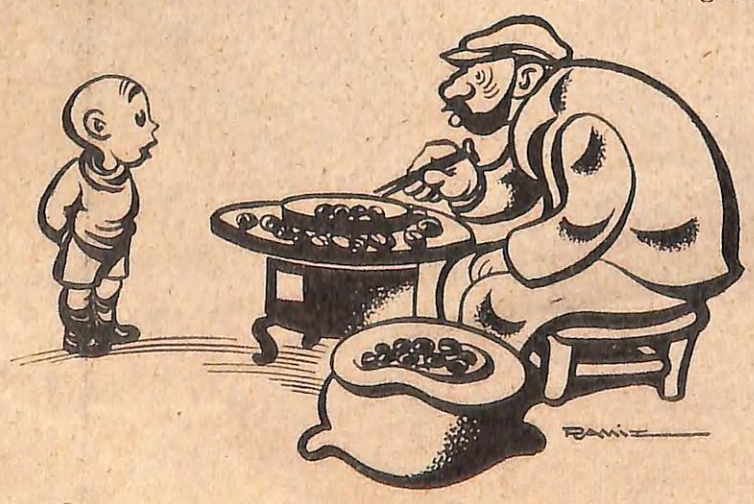

— Kebaba gel, kebaba gel...

— Hangi kebap, hepsi yanmış kömür olmuş... Sen onları git de elektrik fabrikasına sat!

— Amerikan mamerikan bana yaramıyor.

— Çocukluk etme canım. Gel şu benim tanıdık eczacıdan sana bulduraym.

Haydi yine eczahaneye. Elime bir tane Made in U.S.A. sıkıştırıyorlar. Teşekkür edip ayrılıyoruz.

— Oooo... yahu hayrola. İsveç tayyare kazasında akraban, filân mı vardı?

— Çok şükür yoktu. Ama nezleyim de...

— Hah, tam üstüne bastın. Ben de şimdi eczahaneden geliyorum. Kayın valde için aldım. Müthiş bir şey, azizim dur yarısını sana vereyim.

— Teşekkür ederim, ilâç kullanmaktan hoşlanmam.

— Hoşlanmam da ne kelime! Hele şunu al...

Bir yandan da elindeki tuhaf biçimli bir şişeden, kâğıt parçasına, bir takım haplar boşaltıyor.

— Nedir bu?

— Üzümünü ye de bağını sorma. İki tanesi biçak gibi kesiyor. İhmal etme hemen al...

Teşekkür edip küçücük paketi cebime atıyorum. Birer «eyvallah» çekerek birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Ve böylece daha neler, neler, neler... Ne kokular, ne Mantollar, ne «burnuna tuzlu su çek» ler, ne «ayağına sıcak su» lar, ne «başına bir kalıp buz koy» lar, hiç bir şey eksik kalmadı. Bereket versin ben de bütün bu güzel ve yerinde tavsiyelerin hiç birini dinlemedim.

Ve nezlem beş günde geçti. Dinleyip tatbik etseydim, sekiz günü göze almak icap edecekti!

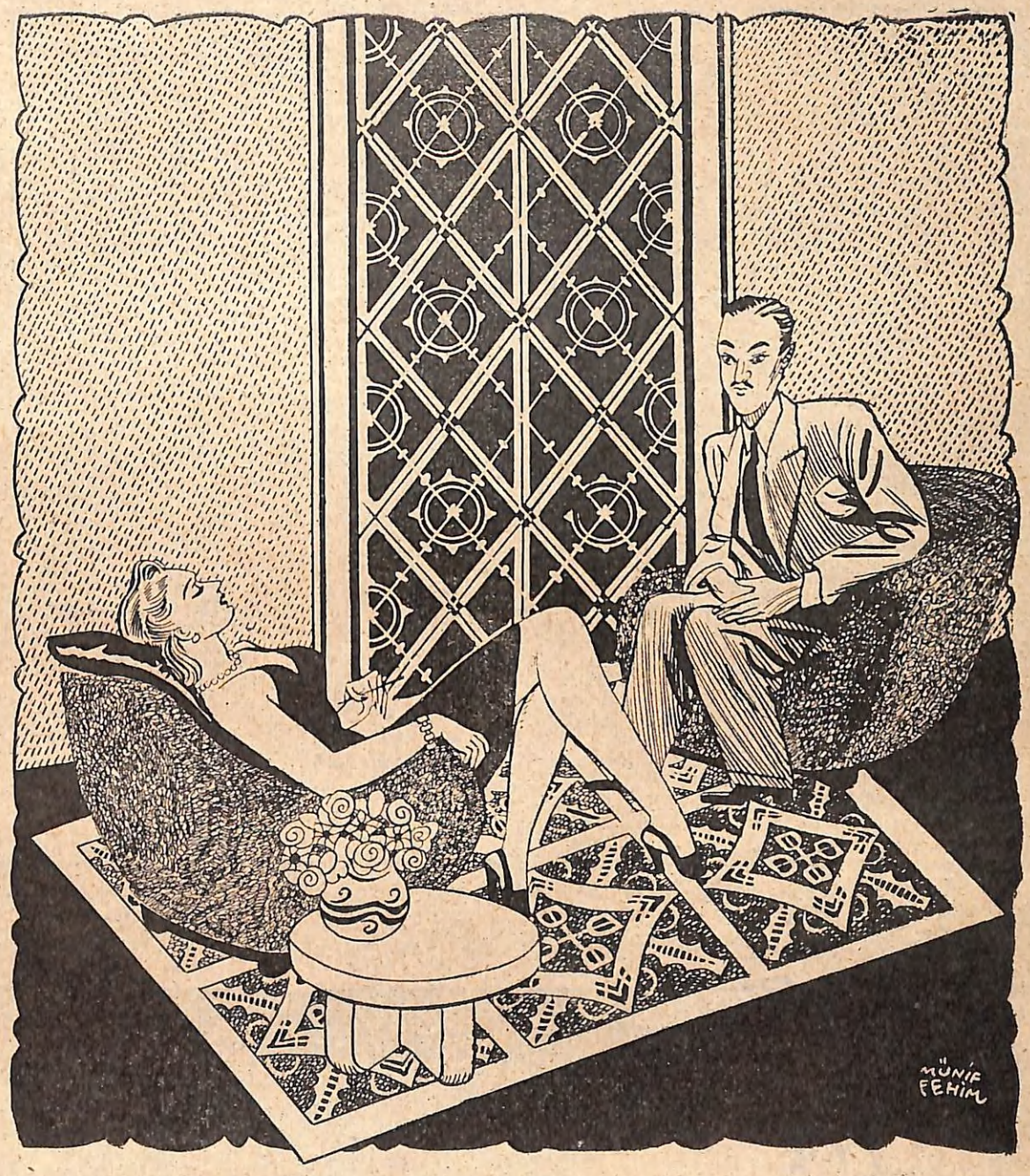

Kadın — Kuzum Allahaşkına, senin, taahhüt, münakasa işlerinden başka edecek lâfın yok mudur?

Erkek — Karıcığım, ne şikâyet ediyorsun?.. Seni de taliplerin arasında açık artırma yoliyle elde etmedim mi?...

Betarz-ı Kudema DEDİKLERİ

Bir bak, ne hale geldi şu dünya dedikleri
(Fir'avn) a taş çıkarmada (Mûsâ) dedikleri

Rehzenlik etti, her kime rehber dedikse biz
Can vermeyip can aldı (Mesîhâ) dedikleri

Hep oldu söylediklerinin aksi rûnüma
Divâne çıktı âkıl-ü dânâ dedikleri

Yoktur bugün ayırdeden alçakla yükseği
Birdir tezekle anber-i sârâ dedikleri

Tûtî dediklerinde heves yok terennüme
Kaadir değildir uçmağa anka dedikleri

Bir şûrezâra döndü gülüstan-ı memleket
Mâtem içinde bülbül-ü gûyâ dedikleri

Şâhâne lokmalarla göbekler şişer durur
Yer yer kuruldu sufre-i yağmâ dedikleri

Bilmem, bu batn-u dîdesi doymaz sülüklerin
Gelmez mi hiç yâdına ukba dedikleri

Her şey bahâlıdır, ne yesin, halk-ı bînevâ?
Yağmaz ki şimdi (menn) ile (selvâ) dedikleri

Bîçare köylü işte soyulmuş soğan gibi
Görmez mi âh! bunları mevlâ dedikleri

Beller kemana dönmede yaş kırka varmadan
Pîr oldu derd-ü kahr ile bernâ dedikleri

Binlerce kimsesiz çocuk açtır, şu beldede
Hâlâ uyur mu vâli-yi vâlâ dedikleri

Dönmüş serâser işte bugün bir elemgehe
Bir kerre bak şu belde-i rânâ dedikleri

Derd-i azîm-i kalbine nisbetle milletin
Kalmakta pek küçük (Himalâyâ) dedikleri

Bilmem, ne der, bir anlıyabilsem bu işlere
Türkün edâlı şairi (Yahyâ) dedikleri

İller verir, bakın, bize dâir havâdisi
Dalmış derin bir uykuya (Â. Â.) dedikleri (1)

(Râsıt)! garîk-ı mihnet iken böyle milletin
Almaz melâl-ü ye'sini sahbâ dedikleri

(1) *Anadolu Ajansı.*

RÂSIT

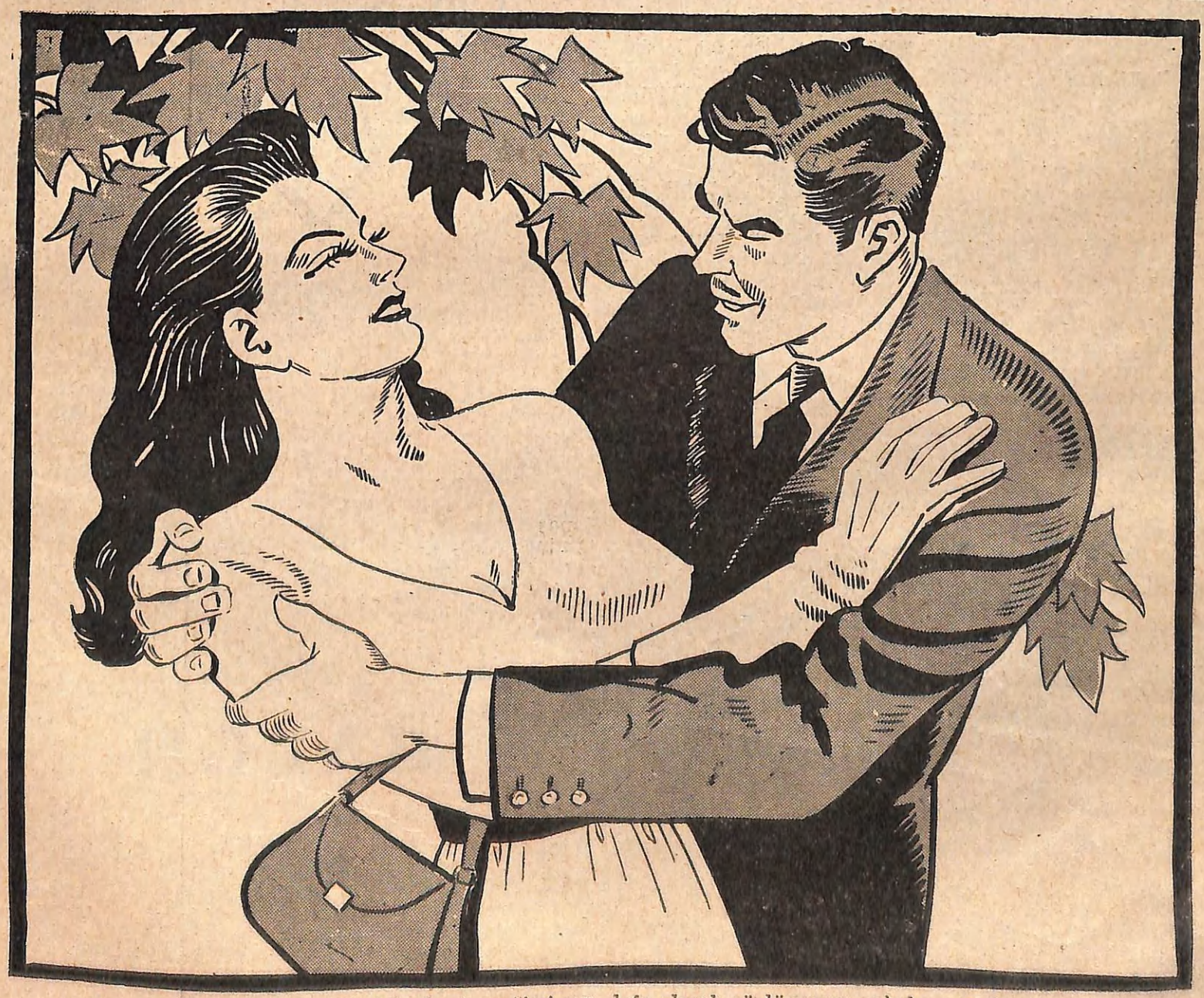

Kız — Size kendimi öptürmiyeceğimi son defa olarak söylüyorum anladınız mı?
Erkek — Bravo, en nihayet yola geleceğinizi biliyordum ben zaten!

Kısmetinde olanın

Yazan : HAMDİ VAROĞLU

Belediye iş başında

Belediye Daimî Encümeni, yabancı sanatkârların verecekleri konserleri narha tâbi tutmağa karar vermiş.

Verir ya! Oraya onu ne diye oturtmuşlar? Tabiî, karar versin diye. Ama ,verdiği kararların içinde karakuşîler de olurmuş. Varsın olsun. Uydurmasyon karar inhisara girmedi ya!

Konser vermeyi karar vermek kadar kolay zannedip konsere narh koyan Encümenin bu işini —âzası arasında pek aklı başında zatlar bulunduğunu da bildiğim halde— racanın fili fıkrasına benzetmekten kendimi alamadım.

Fıkra malûm. Körlere bir fil muayene ettirmişler. Sonra «Fil neye benzer?» diye sormuşlar.

Körler, filin neresini yoklamışlarsa, hayvanı ona göre bir şeye benzeterek «fil direğe benzer», «fil kalkana benzer» şeklinde cevaplar vermişler.

Daimî Encümen âzası da «Konser neye benzer?» gibi bir sual karşısında kalıp «konser ete benzer, ekmeğe benzer; pırasaya, lâhanaya, balkabağına benzer» cevaplarını vermişler diyeceğim geliyor.

Sayın âza arasında «Eğer Belediyenin eline düşecekse, evel Allah, hiç bir şeye benzemez!» cevabını veren çıkmış mı, çıkmamış mı, bilmiyorum.

Bu hakîmane karardan haberi olmayıp, patadak şehrimize gelmesi ihtimali olan yabancı artistlerin küçük dillerini yutmamaları için, belediyeye bir teklifim var.

Konser salonlarının kapılarına, şu beyti yazdırıp levha halinde astırsın:

Toplanıp bir araya her kafa
bir ses çıkarır
«Çelebi böyle olur bizde de
konser dediğin»

—O—

Bu başka:

Lâfa yine Belediyeden başlıyacağım ama, mevzuum o değil.

İstanbul Belediyesi için yeni bir statü hazırlanıyor. Bunu hazırlıyan komisyonun verdiği raporda, eski Şehremaneti nizamnamesinin bazı maddelerinden bahsediliyormuş. Maddelerden biri şu: «Şehremanetince konan narhtan fazla fiyatla mal satanlar üç ay hapse ve prangaya konulur.»

Düşündüm. O devirde, insafsız esnafı yola getirmek için bu kadar şiddetli hüküm konulursa, şu son harbin vurgunculara hadlerini bildirmek için kimbilir bunun kaç misli ağır cezalar tatbik etmek lâzım gelirdi.

O zamanla bu zaman arasında, zihnimde bazı kıyaslamalar yaparken, aklıma ninniler geldi. O devrin anneleri, besikteki çocuklarını meselâ söyle bir ninni ile uyuturlardı:

Dandini dandini dastana
Danalar girdi bostana
Kov bostancı danayı
Yemesin lâhanayı

Ne dürüst adamlarmış Yarabbi! Şimdi, hangi bostana dana girer de, bostancı kovar? O ninni, hâlâ söyleniyorsa, mutlaka şu şekle girmiştir:

Çal bostancı danayı
Ver yesin lâhanayı.

Buna benzer pek çok ninni var ya, benim sığdıracak yerim yok.

Bir tanesi tam zamane ninnisi. Onu, değiştirmeğe hiç lüzum görmeden kullanabiliriz:

Hu hu dervişler,
Bir fırın ekmek yemişler
Daha var mı demişler.

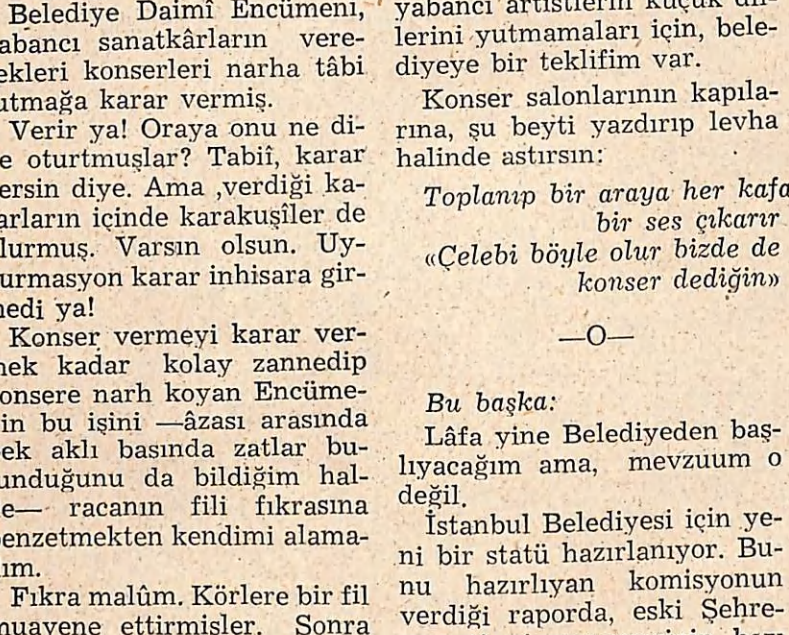

— Peki, boşanma sebebi olarak ne gösteriyorsunuz?

— Efendim, karım, tam üç aydır benimle konuşmuyor...

— Olmaz, bu şekilde davayı kaybedersiniz. Çünkü karınızın üç aydır ağzını açmaması onun ne kadar melek gibi bir mahlûk olduğunu gösteriyor!

— Evvelâ çorba mı içtiniz yoksa et suyu mu beyefendi?

— Vallahi bilmem ki, bulaşık suyuna benzer bir şeydi.

— Et suyu olacak, efendim, çünkü bizim çorbamız çamaşır suyuna benzer!

SALON

Birinci sayısı kapışılan ve tek nüshası bile kalmıyan Türkiyenin bu en büyük lüks mecmuası, bu ayın 15 inde ikinci sayısını çıkarıyor.

Dâhi şair Yahya Kemalin bir şiiri ile iki rubaisi ve en meşhur imzaların harikulâde yazıları bu son sayıyı süslemektedir.

Bedîî zevklerin en mükemmeline varmak istiyorsanız, yarınki cümartesi gününü bekleyiniz.

Çömezin Röportajları:

71

Vur vuranın... Kır kıranın!

Çizen : RAMİZ

Polis — Şehirde asayişsizlik var diyorlar ama ben görmüyorum...

Çömez — Vah vah, gözlerinizde miyop mu var?!

Çömez — Asayişsizlik için tedbir alıyor musunuz?

Bekçi — Alıyoruz begüm, kavgalı yerlere uğramıyoruz!

Çömez — Günah değil mi, canlara kıyıyorsunuz?

Katil — Biz kıymıyoruz, vurup, doğruyoruz!

Çömez — Sizi neden vurdular?

Maktul — Beni de vurguncu zannettiler galiba!

Çömez — Önüne geleni neden vuruyorsun?

Kabadayı — Eloğlu milyon vuruyor bir şey yapmıyorlar, biz bir vuruşta enseleniyoruz!

Çömez — Sen de eli bıçaklılardan mısın?

Hırsız — Hayır, biz yalnız enayileri vururuz!

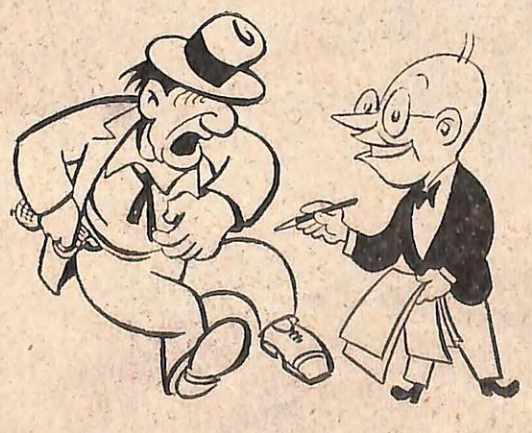

Çömez — Sizi neden tutmuyorlar?

Sarhoş — Biz, başımıza vurduğu zaman kendi kendimizi bile tutamıyoruz!

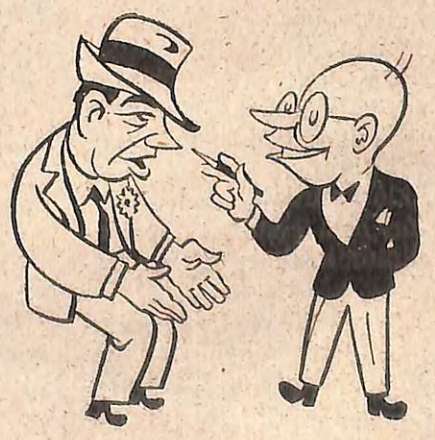

Çömez — Galiba siz de başkalarını vuranlardansınız?

Zanpara — Hayır, biz yalnız başkalarınkine vurulanlardanız!

Hikâye

Çarpılma!

Yazan:
ÇALÇENE

Taksimde demirler arasına girmiş, otobüs bekliyordum. Hani şu, zamanı gelip geçtiği halde bir türlü çıkamayan, kızıl sultan Abdülhamidin memur maaşlarına benzeyen otobüsleri...

Karşıdan, âbidenin kaldırımlarından şık ve siyah bir tayyör iymiş, sarı dalgalı saçlı, uzun ve muntazam boylu, harikulâde bir hanım, hâşâ bir hanımefendi indi. O, otobüs durağına doğru yürürken, kadın — erkek bakışları, beğenmekle kıskanmak arasında bir hisle onun üzerinde toplandı. İşte bir sülün gibi, iyi talim edilmiş bir arap atı gibi kıvrak ve ahenkli adımlarla bize doğru geliyor. O da, bizim gibi bu demirlerin arasına girecek ve bekliyecek. Halbuki, ona, bu otobüs beklemek yakışmıyacak ki... Onun otomobili, otomobilleri olmalıydı. Bu, göz kamaştıran güzelliğe at da, meydan da yakışırdı...

Bir iki adım daha attı, gözleri gözlerime ilişti, gülümsedi. Aman! Evet, evvelâ gülümsedi, sonra başiyle harikulâde zarif, kibar bir selâm verdi. Kafamı, demirlere çarpacak kadar iğilmekle beraber, yan gözle de arkama baktım; belki benden başka birisine selâm veriyor, diye... Hayır, selâm banaydı. Bir kedi patisi kadar minnacık siyah eldivenli elini bana uzattı, çok ahenkli bir sesle:

— Nasılsınız beyefendi?

Diye, hal hatır sordu. Evet, hal hatır sordu!.

Kalbim, heyecan içinde çırpınıyor, boğazıma bir şeyler tıkanıyor; avucu avucumun içinde, gözleri gözlerimin içinde duruyor...

Etraftan bana gıptayla baktıkları:

— Vay enayi vay! Ağzını açıp bir lâkırdı bile söylemiyor. Tevekkeli dememişler: Armudun iyisini...
dediklari mutlak.

Güç belâ kendimi toparlayabildim; kısık, çatlak bir sesle:

— Teşekkür ederim hanımefendi, diye kekeleyebildim. Hamdolsun iyiyim. Ya, siz?

Acı, acı güldü. Bu, dünyanın en güzel kadını, en mesut olmaya lâyık kadını, acı acı güldü. Yüzündeki bütün işmizaz bunu anlatıyordu:

— Şöyle, böyle, dedi. Kabil olduğu kadar, kabil olabildiği kadar iyiyim. Biliyorsunuz ya...

Sustu. Neyi biliyordum? Benim evvelâ, kendisinden bile haberim yoktu. Bu hanımefendi mutlaka beni birisine benzetiyordu. Fakat, işi açığa vurmamalıydı. Yoksa ayıp olacaktı.

Ben, kafamın içinde tam bu hesabı yaparken:

— Yazılarınızı yine evde mi yazıyorsunuz?

Diye sormaz mı? Çıldırmak işten bile değil. Kadının, pardon, bu hanımefendinin beni tanıdığı, hususî hayatımı bile pek yakından bildiği belli. Demek, budalalık bende. Yüzüne dikkatle, ısrarla bakıyorum, o gülümsüyor:

— Biraz değişmişim, bir parça süzülmüşüm, değil mi?

Hah, tamam. Herhalde bir parça süzülmüş, biraz değişmiş olacak ki; ben bu kadar güzel bir insanı hatırlayamıyorum. Fakat, nazik olmak lâzım:

— Bilâkis hanımefendi, diyorum. Her zamanki gibi zarif, her zamanki gibi mükemmelsiniz!

O, başını iki yana sallıyor:

— Ah siz, ah siz, diyor. Şu kompliman yapmak huyunuzdan bir türlü vaz geçemezsiniz!

Demek ben buna vaktiyle kompliman da yapmışım! Pek de iyi etmişim. Ona kompliman yapmıyacak da, kime yapacaktım

Otobüs geldi, bindik, yanyana oturduk. Sarsıldıkça bacakları, bacaklarıma değiyor; keskin ve gıdıklayıcı bir lâvanta kokusu beni sermest ediyordu. Fısıldadı:

— İşte böyle! dedi. O alçak, nihayet beni aldattı, ben de ayrıldım. Ama, hiç de müteessir değilim. Vakıa biraz sıkıntı çekiyorum, olsun! Her şey düzelir, değil mi

Ben acele acele:

— Tabiî, tabiî!

Diyorum ama, ne o alçağı, ne bu talâk hikâyesini hatırlıyorum, çıldıracağım. O, konuşuyor:

— Çiftlikten param, haftaya gelecek. Fakat apartıman sahibi beklemez ki... Yetmiş lira için elmas bileziğimi Emniyete rehin koymaya gidiyorum.

Hadi bakalım... Ona utana sıkıla bu parayı benim verebileceğimi söyledim. Evvelâ reddetti, Sonra gülümsiyerek aldı. Bin bir ümit, bir bir heyecan içinde:

— Telefonumuz yeni alındı, dedim. Numarasını vereyim de, beni lütfen arayın.

Gülümsedi, kartvizitimi verdim.

★

Üç ay, her gün heyecan içinde ondan gelecek telefonu bekledim.

Bir gün Kadıköye geçiyordum: A, hanımefendi vapurda! Bir erkekle (siz) li, (biz) li konuşuyordu. Beni görünce yüksek sesle:

— Ne terbiyesiz adamlar var! diye yanındaki erkeği âdeta tahrik edici bir tavır takındı. İnsana yiyecek gibi bakıyorlar...

O zaman işi anladım ve yanındaki erkeğin yüzüne melûl mahzun, kurbanlık bir koyuna bakar gibi baktım, içimden:

— Bakalım, dedim. Sen ne kadar çarpılacaksın?!

—Sevdiğim delikanlı, «buluştuğumuz zaman seni büyük hasretle karşılayacağım, kollarımın arasına alıp öpeceğim, öpeceğim, öpeceğim» dedi.

— A! Yalnız üç defacık mı?

FIKRALAR

İşin zor tarafı

İki sarhoş konuşuyordu:

— Birader... Ben gece kafayı tütsüledim mi, eve gidip yatağa girer girmez, hemencecik uyurum...

Ötekisi:

— Ben de öyle ama, dedi. Evi bulup yatağımın yerini keşfedip başımı yastığa koyuncıya kadar akla karayı seçiyorum.

Tek olmaz!

Kızları, baloya gitmiye karar vermişlerdi. Anneleri çıkıştı:

— Olmaz! Ben sizi tek başınıza öyle balolara, malolara yollıyamam!

Kızlardan biri itiraz etti:

— Neden, anneciğim? Ne var bunda? baloya gitmekten ne çıkar?

Annesi cevap verdi:

— Ne çıkar olur mu? İnsan tek başına gidince paradan çıkar!

Boş durmaktansa

Âsım Us'la biraderi Tarık Us karşılıklı geçmişler, birbirlerini tenkit ediyorlardı. Âsım Us:

— Birader, dedi. Yaşın elliyi geçti, hâlâ mı ideal kadın arıyorsun? Bunca senelik tecrübeden sonra, artık aradığın kadını bulamıyacağını anlamadın mı?

Tarık Us gülümseyerek omuzlarını kaldırdı:

— Yooo! dedi Haksızlık etme. Vakıa ben, böyle bir kadını bulacağımı zannetmiyorum ama, aramak hoşuma gidiyor. İnsana nasıl olsa, bir meşgale lâzım değil mi ya? Vakit, başka türlü nasıl geçer?!

Cömert kalp

Feridun Fâzıl Tülbentçinin yakın bir arkadaşı, Ankarada pek dillere destan olmuş bir genç sözde kızla nişanlanmıştı.

Bir gün Karpiçte Feridun Fâzılla konuşurken sözü nişanlısına getirdi:

— Biliyor musun? dedi. Ben onu ne kadar çok seviyorsam, o da beni öyle seviyor...

Feridun Fâzıl, ciddî ciddî cevap verdi:

— Tabiî sever, dedi. Seni niye istisna etsin!?

Delil

Ercümend Ekrem Talu, çok samimî bir arkadaşına rastlamıştı:

— Dün senin karını sokakta gördüm, dedi. Zavallının saçlarına ak düşmüş. Sen ona iyi bakmıyorsun galiba. Bu ak saçlar neye delâlet eder, bilir misin?

Arkadaşı gülerek cevap verdi:

— Bilirim tabiî, bilmez olurmuyum ?Bir haftadır berbere gitmediğine.

Aşk ve talih

Aktör Muammer Karaca, arkdaşlariyle bir birahaneye gitmişti. Söz kadından, kızdan, aşktan, çapkınlıktan açılmıştı.

Bir aralık Aktör Muammer:

— Benim, dedi. Aşkta talihim vardır.

Arkadaşları sordular:

— Yaaa, sevdiğin bir kızla mı evlendin?

Muammer gülümsedi:

— Hayır, dedi. Bilâkis, evlendikten sonra ayrılmıya muvaffak oldum!

Hediyelik

Evlendiklerinin yıldönümü dolayısiyle, karısına bir hediye almak üzere beraber çarşıya çıkmışlardı. Kadın, bir kundura mağazasının önünde durarak:

— Şu iskarpinlere bak, kocacığım! dedi. Ne harikulâde şey! sonra, bir örnek çantasiyle eldiveni de var...

Kocası hemen onun sözünü kesti :

— Canım, sen şimdi onları bırak. Bugün sana hediye almıya çıktık. Ayakkabiyle çantayı, eldiveni sonra düşünürüz.

Akıl

Yine kadın, erkek meselesi açılmış, herkes —Demokrası budur, diye— aklına geleni söylüyordu.

Erkeklerden biri:

— Eski erkekler çok akıllı şeylermiş, vallahi, dedi. Bir kaç tane karıları varmış.

Artist Cahide Songu:

— Akıllı olduklarına şüphe yok, dedi. Çünkü bu kadar karısı olan erkeğin akıl öğreteni de tabiî çok olur.

Karşılıklı

Arkadaşından alacağı vardı. Köşe başında sıkıştırdığı zaman:

— On beş lirayı ne zaman vereceksin, yahu? diye çıkıştı.

— Cumartesiye muhakkak.

O, biraz sinirli bir eda ile

— Cumartesiye, dedi. Ben burada yoğum.

Öteki cevabı bastı:

— Ben de yoğum, merak etme!

Mâni

Sabahleyin daireye canı sıkılmış bir halde geldi. Arkadaşlarından biri:

— Ne o? Neye kızdın? diye sordu .

Öteki hemen boşandı:

— Ne olacak! Karım! Sabah sabah yine kavga çıkardı. Bir temiz pataklıyacaktım ama, karşıma mâni çıktı.

— Nasıl bir mâni?

— Kendisi.

Yanmaz boya

Âşık genç kız, sevgilisine yazdığı mektupların sonuna daima bir satır ilâve etmeyi unutmuyordu:

«Tekrar tekrar rica ederim, sevgilim! Mektuplarımı okuduktan sonra saklama! Bu itiraflarımın yanıp kül olmalarını istiyorum!»

Nihayet, delikanlı, verdiği cevapta buna imkân olmadığını bildirdi:

«Mektupların öyle buz gibi şeyler ki ateş almaları maalesef kabil değil!»

Tâlih

Şipsevdiliği ile tanınmış bir delikanlı idi. Bir gün aşktan, meşkten bahsedilirken:

— Benim aşk işinde talihim vardır, dedi.

— Nasıl? diye sordular.

— Neden bilmem, daima güzellere âşık olurum !

H a k

Odaya girdiği zaman kızını delikanlının dizleri üzerinde bulmuştu:

— İn bakayım oradan aşağı! diye haykırdı.

Kız:

— A! Ne münasebet, anne! diye cevap verdi. Ben buldum, ben oturdum! Sen de başka yere git otur!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

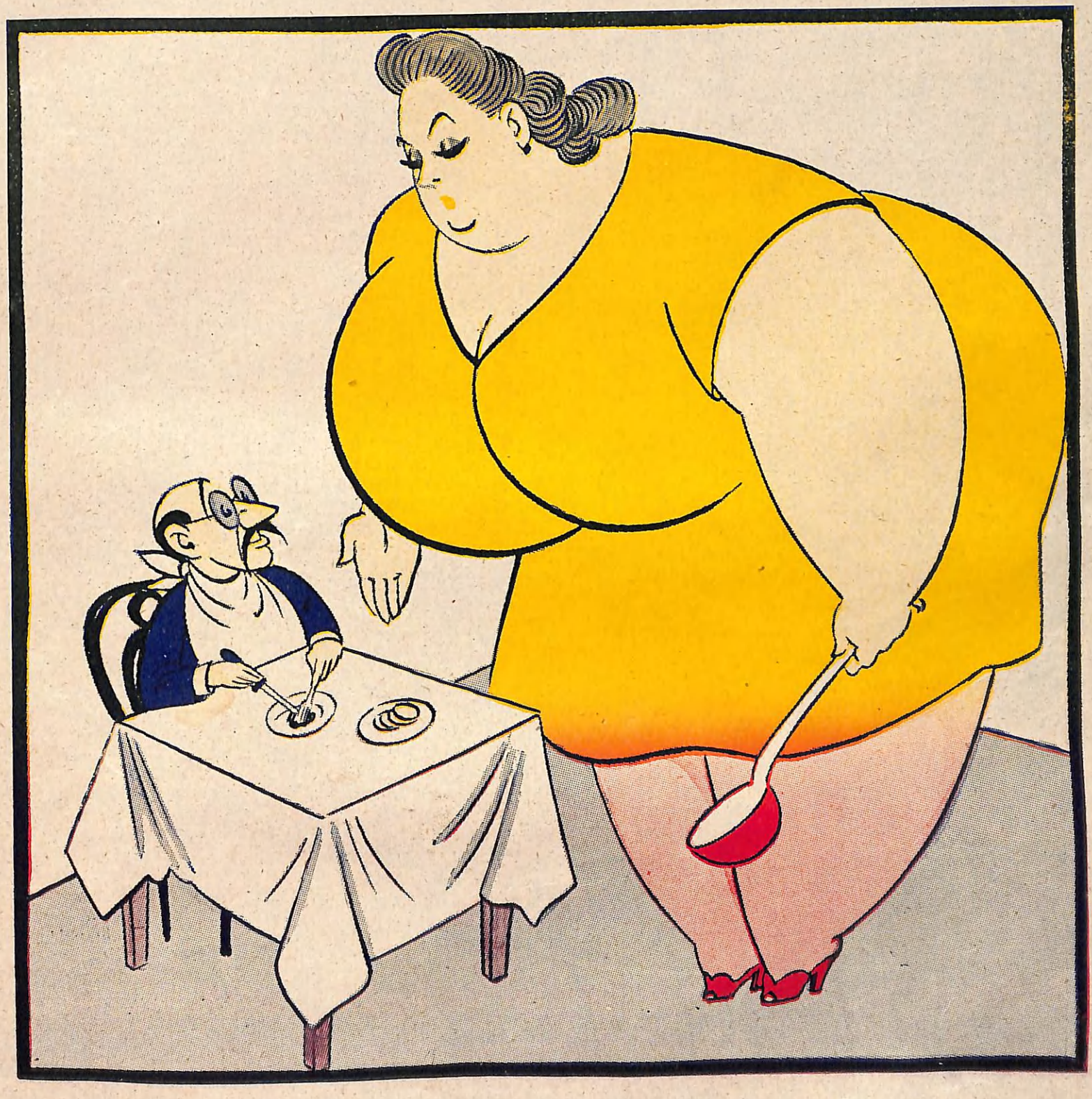

Tombul Teyze — Herif, öyle fazla oburluk edip göbeğini şişirme, yiyeceklerden tasarruf etmek lâzım geliyormuş!

T.T POSTASI

Erzurum: Murad Çehreli

S — Sayın Teyzeciğim ;

Sıhhate zararlı olduğundan getirilmesinin resmen durdurulacağını öğrendiğimiz —Naylon— denen dalgadan (bazı belâlılarınızın isteklerini yerine getirmek için) elbise giyeceğinizden şüphelenerek, muhakkak bir felâketin belki önünü alırım ümidiyle bu mektubu yazdım. Hakikaten böyle bir şey yapacak olursanız piyasadaki naylonların karaborsaya düşeceğini bir tarafa bırakalım, hoşa gitmiyen hakikat olmak üzere bütün âşıklarınız sizden nefret eder... Aynı zamanda giyim usulünü sizden alan bir çok Şark kızlarına da —Naylon— hastalığını bulaştırıp bizi de onlardan nefret ettirirsiniz. Mizah köşküne taşınalı beri rahatsız etmemiştim. Telâşımı anladınız zannederim...

C — Naylon fikrinizden dolayı teşekkür ederim. Her türlü tehlikeyi önlemek ve kocamın cüzdanını naylon bir hale getirmemek için naylon giymiyece